

Tanulmányi kirándulás hetedikeseknek

Együtt Erdély csodáinak nyomában

HAT/1170/2024

Gimnáziumunk 7. osztályának és a Pókaszepetki Festetics Kristóf Általános Iskola 7.évfolyamának a *HATÁRTALANUL! tanulmányi kirándulás hetedikeseknek* pályázat keretein belül lehetősége nyílt Romániába, Erdélybe utazni. Juhász Róbert vezetésével zajlott a projekt, melyen összesen 44 diák és 5 kísérő vehetett részt.

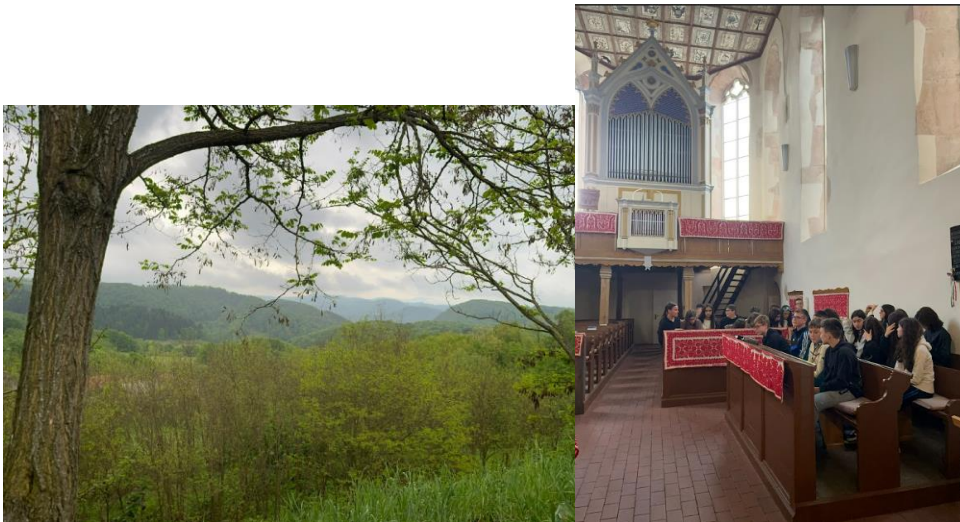
Utazásunkat 2025. május 5-én a hajnali órákban kezdtük, buszunk 4 órakor indult az iskola elől. Nagyvárad volt első állomásunk, ahol Ady Endre nyomába eredve róttuk a „Pece-parti Párizs” utcáit, és meglátogattuk a Római Katolikus Püspöki Palotát, a város egyik legszebb és legmonumentálisabb barokk épületét.

Szent László Váradon őrzött ereklyetartóinak sorsa roppant viszontagságos volt a középkor folyamán, tűz és földrengés egyaránt pusztította Várad székesegyházát és annak kincstárát, majd a protestantizmus XVI. századi megerősödésekor feldúlták a katedrális és a szent sírját is, az ereklyék pedig Magyarországon és Európa több városában szétszóródtak. Náprágyi Demeter püspök menekítette kalandos úton Győrbe Szent László második fejereklje tartóját. Ennek egy darabkája 1775-ben Zichy Ferenc győri püspök jóvoltából került vissza Nagyváradra és Schlauch Lőrinc nagyváradi püspök készíttetett számára méltó hermát, melyet megtekinthettük látogatásunkkor.

Erdély kapujában a Király-hágónál rápillantottunk a csodás tájra. Bánfihunyadon meglátogattuk a református templomot, a fakazettás mennyezetek alatt a tiszteletes mesélt a kalotaszegi népművészetről, az ottani magyarság szokásairól, helyzetéről. Érdekesség volt a neoroma stílus, leginkább elrettentő kontrasztként szolgált a tiszta lelkű székely kultúra ellenpólusaként. Sajnos Torockószentgyörgyön a várat a viszontagságos időjárás miatt lezárták, így azt nem láthattuk közelről.

Másnap kora reggel a festői szépségű, világörökség részét képező falucskában, a Székelykő lábánál fekvő Torockóra mentünk, ahol még a múzeumot is megnéztük. Idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy a Székelykő a Torockói-hegység része, egy kopár, de annál látványosabb alakzatú hegycsúcs Torockótól keletre. A szikla nevének eredete a tatárjárás idejére tehető: az ostrom alól a falut a kézdi székelyek szabadították fel, akik ennek fejében megkapták a hegytetőn akkoriban álló várat és környékét.

A hegy jellegzetes formája miatt a faluból nézve itt kétszer kel fel a nap, és nemcsak a legenda szerint. Miután felkel, hirtelen eltűnik az 1129 m magas Székelykő mögé, majd ismét megjelenik, ahogy azt Jókai Mór: Egy az Isten című regényében is megörökítette.

Ezt követően a Tordai-hasadékhoz kirándultunk volna, de az időjárási viszonyok nem tették lehetővé, hogy túrázzunk is, így csak messziről csodálhattuk meg, illetve fantasztikus idegenvezetőnk tolmácsolásában hallhattunk róla.

Utunk a Tordai sóbányához vezetett, ahol is leereszkedtünk a hegy gyomrába, a „sóbányák plázájába”. A sóbánya levegőjének magas páratartalma, egyenletes hőfoka (állandó 10-12 fok) gyógyító hatással van a légzőszervi megbetegedésekre. Elsősorban az asztmásoknak, allergiásoknak, légúti gyulladásos betegeknek ajánlott, de az egészséges szervezetnek is jót tesz egy ilyen környezetben megtett séta. A lépcsők 13 emeletnyi mélységbe visznek le, mindegyik emeleten megjelölve a kiasás évét.

A Rudolf-bányában hozták létre a játszóteret gyermekek számára, bowlingpályákat, futballpályát, amely Utahban gyártott műgyepszőnyeggel hangszigetelt és az elektromos fűtéses székekkel rendelkező konferenciatermet. Itt kapott helyet a minigolf és a tollaslabdapálya, asztalitenisz és biliárdasztalok és a templom is. A látogatók ezen szabadidős tevékenységek közül választhatnak. Lehetőség nyílik ugyanakkor az óriáskerék és a csónakázás kipróbálására (ottjártunkkor az óriáskerék sajnos nem működött). A szigeten padok és egy sószoza található. A kirándulók csónakot bérelhetnek, és félórás váltásokban csónakázhatnak a tó 5-8 méter mély vizén.

Innen Marosvásárhelyre utaztunk, ahol találkoztunk a Bolyai Farkas Elméleti Líceum tanulóival és tanáraival. Itt megismerkedtünk az ottani oktatási rendszerrel, betekintést nyerhettünk az iskolai élet mozzanataiba. Az iskola mellett található parkban a „Bolyaiak szobránál” nemzeti szalagot helyeztünk el. Megnéztük a Zalaegerszeg városa mint Marosvásárhely testvérvárosa által állított harangot.

Következő úticélunk a Szovátai sókarszt volt, Székelyföld belsejébe utaztunk, székely falvakon keresztül, ahol a híres Medve-tó körül tettünk sétát. Estére holtfáradtan a szálláshelyünkre, a székelyudvarhelyi Lagúna Panzióba mentünk.

Harmadik nap a Keleti-Kárpátok központi hegyvonulatát, a székelyek 1801 méter magas „szent hegyét”, a Hargitát megkerülve, a Békás-szoroshoz kirándultunk mely a történelmi Magyarország legkeletibb vidéke. Innen a Gyilkos-tó felé vettük az irányt, ahol meghallgattuk a legendát. Ezután Zetelakán a tározó körül túráztunk.

Napunkat Székelyvarságon egy hangulatos szekerezéssel zártuk. Meghatározó élmény volt, esett az eső, énekeltünk, megálltunk a Csobogókő-vízesésnél, mely Székelyvarság erdejében, a Nagykút-patakon zúdul le. A hét forrásból gyarapodó patak vize 7 méter magasból hull alá, ennek gyümölcse egy gyönyörű kétlépcsős vízesés. Lovasszekereinkkel Tálásbércéig emelkedtünk. A kilátópont fából készült, egy magaslatra épült, ahonnan Varság hatalmas felülete belátható, de jó idő esetén a Déli-Kárpátok bércei is felfedezhetők. Itt közösen, székelyudvarhelyi kocsisainkkal együtt, énekeltük a Székely himnusz. Az éjszakát ismét a Lagúna panzióban töltöttük.

A másnap délelőttöt Székelyudvarhelyen töltöttük városnézés és kulturális bemutató program keretében. Innen Korondra show-műsorra mentünk, ahol a parajdi só feldolgozásából kaptunk egy kis ízelítőt, majd a már kész termékek vásárlására is lehetőségünk nyílt. Ajándékba kaptunk osztáltsót, mely a tantermünk levegőjét teszi egészségesebbé.

Tovább folytatva utunkat Farkaslakára érkeztünk, ahol Tamási Áron író sírjánál koszorúzással róttuk le kegyeletünket. Orbán Balázs (1829-1890) a legnagyobb székely író, történész, etnográfus, publicista és közéleti személyiség sírhelye és emlékműve a Borvízoldalban van. Végrendelete szerint az egykori birtokon, Szejkefürdőn temették el. Sírja elé székelykapuk sorát állítottak, amelyekből az utolsó kapu az övé volt. A mi utunk is ezeken át vezetett, és a koszorúzás után közösen elénekeltük az Ismerős arcok: Nélküled című dalát.

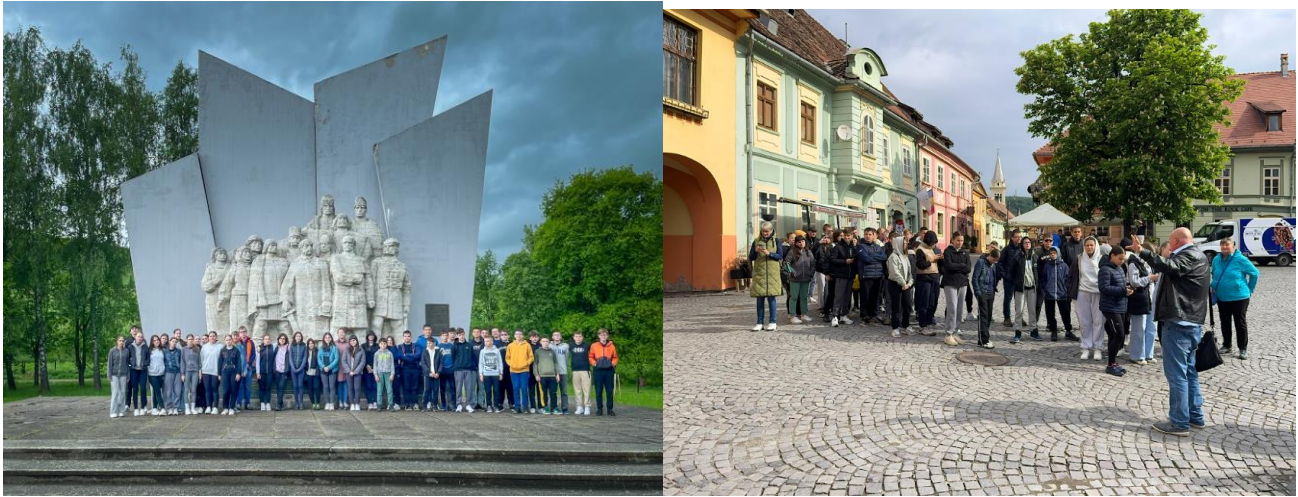
Ezután nyílt lehetőségünk körbejárni a Mini Erdély Parkot, ami Románia egyetlen multikulturális, tematikus makettparkja, amelyben Erdély legfontosabb történelmi épületeinek kicsinyített mását tekinthetik meg az érdeklődők.

A következő programunk, a nap zárásaként, Bögözön a Kincses Portán várt minket.

A Kincses Porta őrzi az egykor benne lakó polgári család bútorait, tárgyait, használati eszközeit, olyan értéket képviselve, aminek a mai világban is helye van. A ház titkait, történetét, múltját együtt fedezhettük fel. Itt többféle programra is nyílik lehetősége az idelátogatóknak. Mi fűszersót készíthettünk, amit haza is hozhattunk. A kézműveskedés után a kertben igazi kikapcsolódást és feltöltődést nyújtott a sóház és az apiterápiás ház. Az apiterápiás házban a kaptárlevegőt 800 ezer méhecske biztosítja, a sóházban parajdi sótéglafalak gyógyító levegőjét lélegezthettük be. Mind a két helyen lazításra, megnyugvásra leltünk. Csodálatos utazásunk befejező, utolsó napján szállásadónktól, Marika nénitől elköszönve utunk Segesvárra vezetett, amely már nem székely, hanem szász, német város volt hajdanán.

A macskaköves középkori utca és járda visszarepített minket a régi időkbe, a hely szépsége és nyugalma kellemes időtöltést biztosított. Megálltunk a Tanács-torony téren, itt található a Vlad Dracul család háza, amelyben a feltételezések szerint a rettegett Vlad Tepes született. Megtudtuk, hogy a Havasalföld egykori uralkodójának fia messze földön elhíresült kegyetlen kivégzései miatt, melynek során megszabadult ádáz ellenségeitől. Ebből született a világszerte ismert Drakula-legenda is. A torony és a kilátás végső megállóként méltó lezárás volt, csak szebbé és még emlékezetesebbé tette a városban töltött időt.

1849. július 31-én a közelben zajlott le a segesvári csataként elhíresült összecsapás. Az itt elesett honvédek közös sírba temették el és valószínűleg közöttük volt Petőfi Sándor is, akit a közelben láttak utoljára élve. Emlékét őrzi egy szobor, mely előtt közösen elszavaltuk Petőfi Sándor: Nemzeti dal című versét. Utunkat a Maros mentén, Arad irányába folytattuk. A vértanúk emlékhelyénél elhelyeztük a nemzeti szalaggal díszített koszorúkat, majd innen Zalaegerszeg felé vettük az irányt. Az utat közös énekléssel, programjaink, valamint a látottak felidézésével töltöttük, no meg egy kis alvással. A legtöbb közülünk először jártak Erdélyben. Már most ki lehet jelenteni, hogy sokan nem utoljára. Néhányan megértették, mit jelent magyarnak lenni. Ha ezért kétezer-kettőszáz kilométert kellett utazni, akkor megérte.

